

ვუძღვნი სრულიად საქართველოს
კათოლიკოს-პატრიარქს,
უნმინდესსა და უნეტარესს
ილია მეორეს.

კეთილო მკითხველო, მე, როგორც შენებრ მოკვდამა,
სისუსტით ჩემით და მცირედი ღვაწლით მოვიმუშაკე,
სიტყვათა თაიგული კაცობრიობის აზრთა მდელოდან
და გვედრი ნუ განმიკითხავთ თუ პოვებ,
მასში ალაგ-ალაგ შემჭუნარ ყვავილებს.

თქვენი მონა-მორჩილი მ. ლეჟავა

განვდილი ხელები

როგორ დავწერო, ან რა დავწერო,
არ ვიცი ახლა,
ან რის შესახებ დავიწყო წერა,
ისიც არ ვიცი,
რადგან არ ვიცი დასაწყისი და დასასრული
რაიც მე ახლა უნდა დავწერო,
თუ კი დავწერე.
თავში ფიქრები ირევიან,
ლამის გავგიჟდე,
ო, ეს ფიქრები,
ვით მდებლობე ფუტკრების გუნდი.
რომ ვინმემ მკითხოს
– რას წერო ახლა, – მე დავდუმდები,
რადგან არ ვიცი, რა ჰქვია ამ აზრს,
რომელიც ახლა სუფევს ჩემს გონში,
რადგან არ ვიცი, რა ჰქვია გრძნობას,
რომელიც ახლა სუფევს ჩემს გულში,
რადგან არ ვიცი რა, ჰქვია ძალას,
რომელიც ახლა ამოძრავებს თაბახზე თითებს.

მე ვიცი მხოლოდ
ვინ გაიგებს, რასაც ახლა ვწერ,
მხოლოდ ის,
რომლის გონებაში სუფევს ეს აზრი;
მხოლოდ ის,
რომლის გულში სუფევს ეს გრძნობა;
მხოლოდ ის,
რომლის თითებშიაც არის ეს ძალა.

რომელმა თქვა ცის ქვეშეთში
ჯერ არ უთქმელი,
ვინ მოისმინა ცის ქვეშეთში
ჯერ არსმენილი,

ვინ დაინახა ცის ქვეშეთში
ჯერ უხილავი.

არის სიტყვები დაწერილი,
რომელიც არ წაიკითხება;
არის გრძნობები დატვირთული
მწვავე განცდებით,
რომელიც არ გამოითქმება;
არის ჩვენება წამიერი,
რასაც ვერასდროს ვერ აღწერს ენა;
არის ფერები უფერული,
რის გამოსახვას
მხატვრის ფუნჯი ტყვილად ეცდება;
არის მუსიკა იდუმალი,
რასაც ვერასდროს ვერ სწვდება სმენა;
არის ტკივილი,
არის ტანჯვა, არის წამება,
რასაც განიცდი შეუცდომლად
და გრძნობ უდაოდ,
და არის ეჭვი
ყველაფერში რომ დაგაეჭვებს
ნუთუ რა არის ჭეშმარიტება?!
ბრძენნი იტყვიან – ჭეშმარიტება ძიებაშია —
ნუთუ ძიებით გავამართლოთ ჭეშმარიტება?!

ოდეს ყრმა ვიყავ,
მივადექი მღვრიე მდინარეს
და მე მენადა,
მომეხილა თევზი ოქროსი.
თვალით ვერ ვხედავ,
მღვრიე წყალში ძნელია ხედვა,
მაგრამ ხელები
გრძნობენ წყალში ქვებსა და თხემებს.
დავწვდი, შევეხე,
მოვიხელთე თევზი ოქროსი

და სიხარულით ნაპირისკენ გადმოვისროლე.
ნაადრევია სიხარული, ანაზღად შევკრთი,
სილაზე გველი გაცურდა და გაუჩინარდა.
ბრძენნი იტყვიან – ჭეშმარიტება ძიებაშია,
ნუთუ ძიებით გავამართლოთ ჭეშმარიტება?!

რა ლამაზია ირგვლივ ყოველი,
რასაც შევცქერით,
ცა, ვარსკვლავები, მზე, მთოვარე, მთები, მინდვრები,
ცისკრით ვარდებზე მოლიცლიცე კრთოლვა ნამების,
და მიმწუხრისას დაბინდული ტყეთა ჩრდილები.
ზღვაში ჩასული მოდაისე სისხლისფერი მზე,
კლდეზე დამსხვრეულ ჩანჩქერების ცისარტყელები,
მყინვარწვერები, უფსკრულები თვალუნვდენელნი,
ცაზე — მყვირალა არწივები, ტბაზე — გედები,
მინის წიაღში მოფუსფუსე ჭიანჭველები,
ფაფარაშლილი ლომები და მფრთხალი ნუკრები.
ო, გვიხაროდეს,
რომ დღეს ჩვენ გვაქვს ხილვის უფლება.
დავტკბეთ, ვუმზიროთ, გავიხაროთ ჩვენ ამ ყოველით,
ვიდრე შეწყდება გულის ფეთქვა ზღვარდადებული,
ვიდრე სინათლის ჩაგვიქრება ჩვენ თვალისჩინი.
ჩვენ მოკვდავნი ვართ, ბუნება კი უკვდავი არის,
ის - თავის თავში ცვალებადი, მარად ახალი,
მაშ, მოდი, დავტკბეთ მშვენიერის ცქერით ყოველი,
რადგან ჩვენთვის ხვალ შეიძლება სულ არ გათენდეს,
რადგან ხვალ იქნებ სამარეში დებდნენ ჩვენს კუბოს...
მაშ, მოდით, დავტკბეთ,
თვალს ახარებს ცქერა მშვენების,
უხვი ფერებით წარმტაცია ეს არემარე,
მაგრამ, ო, მაგრამ,
იქნებ, უფრო ლამაზი არის,
რასაც ვერ ვხედავთ,
რასაც ვერ ვგრძნობთ და ვერ ვეხებით.

იქნებ და მაგრამ,
აი ეჭვი, რაც ჩვენ გვაბრკოლებს,
იქნებ სჯობდა, რომ
არ გვეხილა სულაც ყოველი.
მაგრამ, ო, მაგრამ,
იქნებ, შემდეგ დედამინა კვლავაც ვიხილოთ,
აი, ახლა დაიბადა ჩემში იმედი,
იქნებ შემდგომ მოვევლინოთ კვლავაც სამყაროს,
მაგრამ, რა არის იმედი, თუ
რწმენა არ ახლავს,
ვით გაგვიჩიოს მზემ მზეობა,
თუ სხივები სითბოს არ აფრქვევს.
რაა სანთელი,
თუ გზა ბნელში არ გაგვინათა.
მაგრამ, ო, მაგრამ,
იქნებ, ო, იქნებ,
მოვევლინოთ შეიძლება ისევ სამყაროს,
საჭირო არის ღრმა საძირკველი,
რომ ზედ ააგო ცათამბჯენები.
ასევე, სიღრმე სჭირდება რწმენას
და თანაც მტკიცე,
რომ არ ვთქვათ შემდეგ:
“მაგრამ, ო, მაგრამ;”
რომ არ ვთქვათ შემდეგ:
“იქნებ, ო, იქნებ.”

რწმენას ეჭვები გამოსცდიან ტალღისებურნი,
ცათამბჯენებს კი მიწისძვრა
და ქარი გამოცდის,
თუ ვერ გაუძლო მიწის რყევას ცათამბჯენებმა,
ჩვენ საშინელი ნანგრევების მონმე გავხდებით,
და თუკი რწმენამ ვერ გაუძლო
საშინელ ეჭვებს,
ო, მაშინ
სული შთაინთქმება ცოდვის მორევში,

და მე თქვენი მშურს,
ბუმბერაზო, ტიტანო მთებო,
ასე ურყევად რომ დამდგარხართ
ჟამთა რონინში.
ფიქრის სიმძიმეს არ აქვს წონა,
რომელიც თან გვდევს,
თქვით, ვინ აწონოს აუნონელი,
თქვით, ვინ გაზომოს
მინის სიღრმე, ან სივრცის სიგრძე,
ან უსაზღვრობას
ვინ დაუდოს საზღვრით საზღვარი;
თქვით, სადაც დროს არ გააჩნია
დროის შეგრძნება,
მიტხრას, რა დროა,
როგორია სისწრაფე სხივის,
რა დროს დაიწყო
დედამინამ ლერძზე ტრიალი,
ან პლანეტები როდის შეწყვეტს
მზის ირგვლივ ბრუნვას...

თქვით, ყველაფერი, თქვით, მითხარით,
თქვით, გვედრებით,
და ამ ფიქრების ტყვეობისგან
მე თავს დავიხსნი.
მე დავსვი კითხვა
და რომელმაც უწყის პასუხი,
მარქვას სიმართლე, უცდომელი ჭეშმარიტება.

ყოველთვის ორი უნდა იყოს, რომ გავარჩიოთ,
რადგან ორს შორის
ზღვარი არის გარჩევისათვის,
ერთი ერთია,
მეორე კი არის მეორე,
თუმცა, ვინ უწყის, რაა ერთი, ან რა მეორე,
იქნებ, ორია ერთიანი,
ან ერთი ორი,

იქნებ, სანყისი სასრულია და ან პირიქით,
იქნებ სასრული
არის თვითონ სანყისი სრულის...

სინათლე მისთვის არის სინათლე,
რათა შევიცნოთ, რა არის ბნელი,
თუკი სიბნელეს ვერ გავარჩევთ სინათლისაგან,
მაშ, რა აზრი აქვს
ერთს ან მეორეს;
სინათლისა და სიბნელის მიღმა
ნეტავ, რა არის?!
აი, სურვილი, აი, ნდომა, ყოვლის ჩანვდომის,
ან კი, რომ მივწვდეთ მიუწვდომელს
იმ მიწვდომილით,
ვინ შეივსოს ცოდნის სანყაო...

ლომს ამოძრავებს
მხოლოდ ჟინი მსხვერპლის მოგდების,
თუგინდ მაძლარი
ინვეს იგი გაშლილ მდელოზე,
მისი სტომაქი
ვერ გაძლება უზღვავი მსხვერპლით.
ო, ვინ დაუცხროს
მტაცებელ მხეცს ჟინი მტაცებლის;
ო, ვინ დააცხროს მისწრაფება ადამიანის;
ჟინმორეული წვდომა ყოვლის მიუწვდომელის.
ბრძენნი იტყვიან – ჭეშმარიტება ძიებაშია,
ნუთუ ძიებით გავამართლოთ ჭეშმარიტება?!

მზერა ნათლისკენ ილტვის მუდამ,
ბნელი კი გვბორკავს,
რადგან სიბნელეს
შიში ახლავს გაურკვევლობის,
ხოლო ნათელი –
ნათელია თვისი სიცხადით;

თუმცა, ბნელიც ხომ
ცხადი არის თავის სიბნელით?!
თუკი ნათელი ნათელია
და ბნელი – ბნელი,
მაშინ კეთილი კეთილია
და მავნე – მავნე.
არა მგონია ბნელმა შთანთქას
ნათლის სინათლე,
არა მგონია, რომ ნათელმა
ბნელი დაჰფაროს,
რადგან სინათლე
ვერასოდეს ვერ შობს სიბნელეს,
რადგან კეთილი
კეთილია თვისი სიკეთით,
რადგან სიბნელე
ვერასოდეს ვერ მოგვცემს ნათელს,
რადგან ბოროტი
ბოროტებას იქმს ბოროტებით,
რადგან მაყვალი
ვერასოდეს მოისხამს ატამს,
არა მგონია, რომ
ყორანი ბულბული გახდეს.

ადამიანის მისწრაფების შედეგი არის,
რაც საოცრება დარჩენილა დედამიწაზე,
თუმცა, დრო მაინც
აღგვის ყოველს მიწის პირისგან,
ნაშთიც გაჰქრება
ამა ქვეყნის საოცრებების;
მაგრამ ეს მუსვრა მივანდოთ დროს,
ვინ იცის, კიდევ რამდენი წელი
დასჭირდება მათ იავარქმნას.

სასჯელი დიდი არ არსებობს
არცრა ამქვეყნად,

რასაც საკუთარ თავს მიუსჯის ადამიანი,
დაუცხრომელ შრომით რომ შექმნა
ნღების მანძილზე,
ბოლოს მოუღებს მას, ერთ წუთში, განრისხებული.
მე მოვუნოდე მსოფლიო ერებს,
შენყვიტონ ომი,
რომ შემდეგ ნახოს შთამომავლობამ,
ვით შესწევს ძალა ხელოვნებას საოცრებების.
ნუ შევეხებით ხალხის შრომით
ნაღვან ქმნილებებს,
მას ხომ, ისედაც იავარჰყოფს ყოვლის მმუსვრელი,
და მაინც, ვფიქრობ, თუ სად არის ჭეშმარიტება,
ვით გავამრთელო შენების და ნგრევის მიზანი.

სასჯელი დიდი არ არსებობს
არცრა ამქვეყნად,
ვიდრე საკუთარ თავს მიუსჯის ადამიანი,
გილიოტინამ ხალხთა კვლისთვის
შექმნა მანქანა,
და ხალხმა თავი მას მოჰკვეთა გილიოტინით,
ვინც წვიმას თესავს,
ის მოიმკის სეტყვას უცილოდ,
ვინც მოყვასს ავნებს,
ის ივნება მოყვასის ხელით.
თუ ომის შემდგომ,
მშვიდობას აქვს ტახტი მეფობის,
მაშინ მშვიდობის
შემდგომ ომი გაბატონდება,
რადგან არ ახსოვს ისტორიას საუკუნენი,
სადაც მარტო ომს
ან მშვიდობას ჰქონდა სუფევა.
ხან სისხლის ღვრებით ირწყვებოდა
მთათა კალთები,
ხან მთის კალთებზე
ლხინი იყო გაჩაღებული,

ბრძოლის გარეშე
თუკი ვერ ძლებს ადამიანი,
უმჯობესია,
შეებრძოლოს მომხვედურ სტიქიას.
მაგრამ, ო, მაგრამ,
ისევ მაგრამ ამეკვიატა,
რადგან სურვილი
ხშირად რჩება ისევ სურვილად.

იგი ერთია და უცვლელი,
არის უცვლელი და მარადიული,
სთქვა მან არარსებულთან არსებული
და იქმნა ხილული,
იქმნა ხილული და მრავალფერი,
და მრავალფერმა შვა ერთფეროვნება.
სიკვდილ - სიცოცხლე
მომდინარეობს უშრეტ წყაროდან,
რაც უშრეტია,
იგი არის მარადიული.
დღისა და ღამის მონაცვლეობა
არის არსი მარადისობის,
ზეცა და მიწაც მარადიულია,
რადგან ის არარსებულიდან არსებულია,
და რაც არსებულია,
ის არარსებულის თანაარსია,
ხოლო, რაც თანაარსია არარსებულისა,
ის არსია არსებულისა.
რაც მიწაზე ხდება,
ის ცაზე აირეკლება,
რაც ცაზე ხდება,
ის მიწაზე აისახება.
ამიტომ ეშვება მიწაზე წვიმა,
ამიტომ ადის კვამლი ზეცისკენ,

ვინც უწოდა სახელი ყოველს,

იგი იყო თვითონ ყოველი;
ვინც შეიცნო ყოველი,
მან შეიცნო არარაობა;
ვინც შეიცნო არარაობა,
მან დაკარგა ჭეშმარიტება;
ვინც დაკარგა ჭეშმარიტება,
მან იპოვა მძიმე ტანჯვანი;
ქაოსში არის რაღაც ნესრიგი,
და ნესრიგში - უნესრიგობა;
ჟამთასვლა არის ცვალებადი,
მაგრამ უცვლელი რჩება მხოლოდ კაცობრიობა.
სიკეთეს და ბოროტებას
არა აქვს სახე,
მხოლოდ ჩვენ ვაძლევთ მათ სახეებს,
როდესაც ვიქმთ მათ.
მზე უცვლელია, მთვარეც უცვლელი,
მხოლოდ გულია ცვალებადი ადამიანის.
რომ განიცადო ბედნიერება,
უნდა უწყოდე უბედურება.
როცა დაგტოვებს სიხარული,
არ გაგიკვირდეს
მწუხარების კარზე კაკუნი.
ვინც მტკიცედ გაჰყვა მიზანს,
მან აისრულა გულისნადილი;
ვინც აისრულა გულისნადილი,
მან განიცადა სიხარული;
ვინც განიცადა სიხარული,
მანვე შეიგრძნო მწუხარებაც,
რადგან უწყოდეთ,
განცდა მოკლეა, როგორც სიზმარი.
ყველა წამლის თვისებაა –
ერთს ესალბუნოს, მეორეს ავნოს;
რაც კუჭ-ნაწლავს მოუხდება,
საზიანოა თირკმელებისთვის.
ხანგრძლივი სწავლა ზოგს გააგიჟებს,

ზოგს დააბრძენებს.
რაც უფლისათვის ნათელია,
ბნელია ჩვენთვის,
რაც ფარულია საიდუმლო ბეჭდით დასმული,
მას ვერასოდეს ახსნის ბეჭედს ადამიანი.

ამ ძიებებში დამავინწყდა ჩემივე თავი,
ამ ძიებებში მე ვერ ვპოვე ბედნიერება,
რადგან სულს სევდა შეეთვისა,
როგორც ხეს ხავსი.
რადგან რაობა, მომავალში
გარდავიქცევი არარაობად,
და იმ მომავალს არარაობა
დარჩება ხსოვნად, შორ მოგონებად.
რომ შეიძლებოდეს
დროის უკუსვლა კოსმიურ ძალით,
ეს იქნებოდა სიკვდილის მარში სიცოცხლისაკენ,
მაშინ მოხუცი
ჩავხედავდი სიკვდილს თვალებში,
და უკუსვლებით ნავიდოდი სიჭაბუკისკენ,
სიჭაბუკიდან შევიდოდი სიყმანვილეში,
და მე, ყმანვილი ვაკოცებდი უცოდველ ყრმობას,
ყრმობის ხელები გადამცემდა სიჩვილის დღეებს,
და ის დღეები მიმიყვანდნენ იმ სანყისამდე,
სადაც ვიყავი მომწყვდეული პატარა გარსში,
სადაც ვიყავი მხოლოდ სუნთქვა სხვისი ნასუნთქით;
მაშინ უკუსვლით შთაინთქმებოდა
მშობლები, და თვით წინაპრების უწყვეტი ჯაჭვი,
და მივიდოდი იმ საზღვრამდე,
სადაც არ იყო არც სიტყვა,
და არც თვით ქაოსი,
და იმეფებდა იქ დუმილი უდიადესი,
რასაც ჰქვია არარაობა,
არარაობა და თვით სივრცის უსივრცოება,
არ იქნებოდა არც ვერტიკალი,

არც ჰორიზონტი,
და დრო მსრბოლელი იქნებოდა თვით უდროობა,
და ამ არაფერს ერქმეოდა უსახელობა.
რომ შეიცვალოს დროის ბრუნვა კოსმიურ ძალით,
ეს იქნებოდა სიკვდილის მარში სიცოცხლისაკენ,
მაგრამ თვით ყოფას ვერ გავექეცი ადამიანი,
რადგანაც ფეხი მიდგას ახლა დედამიწაზე,
და დედამიწა ბრუნავს, ბრუნავს შეუჩერებლივ,
და ამ ბრუნვაში მიდის ნამები,
ნუთები და წელიწადები.
საუკუნეებს მიჰყვებიან საუკუნენი,
ნუთუ, არა აქვს დასასრული ამ დღეთა სრბოლას,
რომ დავუბრუნდე კვლავ იმ სანყისს,
რასაც ჰქვია არაფერი, უსახელობა.
და ეს ნუთუა რომ მანამებს დღითა და ღამით,
თუმც ამ წამებას შევეჩვიე ადამიანი.
მე შევეჩვიე ყოველივეს, რაც ირგვლივ ხდება:
ჭექა-ქუხილი, წვიმა, თოვლი, ქარიშხალი, მინისძვრა, სეტყვა;
მე შევეგუე ყოველივეს, რაც ირგვლივ ხდება:
მზეს – სხივთა მრფეველს, საამო დარს, ნარნარა სიოს;
მე შევეჩვიე გაზაფხულს და მხურვალე ზაფხულს,
მე შევეგუე შემოდგომას და პირქუშ ზამთარს,
მე შევეგუე ყოველივეს, რაც ჩემში ხდება:
სიხარულს, სევდას, მწუხარებას, ბედნიერებას,
ცრემლსა და სიცილს,
დარდს, ოცნებას, აღტაცებას, სასონარკვეთას,
მარცხს, გამარჯვებას, ფიქრსა და ეჭვებს,
სინაკლეს და კმაყოფილებას,
ჩაწვდი, რა არის სილამაზე და სიმახინჯე,
მე შევეგუე ყოველივეს: ტკივილს, სიამეს,
მე განვიცადე სიყვარული და სიძულვილი,
მე დავინახე სიკეთის წილ უმადურობა,
ვიხილე ბრძენი, ვისაც თვლიდნენ გიჟად ამქვეყნად,
და ფილოსოფოსს, ვით ეძახდნენ სულელ ბერიკაცს,
ვნახე პოეტნი, ვინც გვირგვინის იყვნენ ღირსები,

თვითმარქვიებიც ბევრი ვნახე ყალბი დიდებით;
ვნახე მეძავნიც, უმღეროდნენ პატიოსნებას,
მღვდლებიც ვიხილე, ანგარებით რომ სულდგმულობდნენ;
და მე ვიხილე დაბადება, მოყვასთა კვდომა,
ომი, სისხლისღვრა, კაცთაჩეხვა, დღესასწაული,
დასაფლავება, ქორწინება, შური, გაცემა,
მე დავინახე მონყალების უხვად გამცემი,
მე დავინახე მტაცებლობა, ჩაგვრა ერების,
მე მიგემნია ნაყროვანება, თრობა, ღრეობა,
მე განმიცდია შიმშილი და უსამოსლობა;
ვიყავ მდიდარი, გამოვცადე თუმც სილატაკეც,
ვიყავი მეფე, ვიყავ მონა ბორკილგაყრილი,
მწამდა უფალი, გამოვცადე თვით უღმერთობა;
მე ავაშენე ქალაქები, ცათამბჯენები,
მე დავანგრეე ყოველივე მიწასა ზედა,
მე შევეგუე ყოველივეს, რაც ჩემში ხდება,
სიხარულს, სევდას, მწუხარებას, ბედნიერებას;
მე შევეჩვიე ყოველივეს, რაც ირგვლივ ხდება,
გაზაფხულს, ზაფხულს, შემოდგომას და პირქუშ ზამთარს,
დედამიწა კი კვლავაც ბრუნავს შეუჩერებლივ,
გადის წამები, წუთები და წელიწადები.
საუკუნეებს მიჰყვებიან საუკუნენი,
წუთუ, არა აქვს დასასრული ამ დღეთა სრბოლას,
რომ დავუბრუნდე კვლავ იმ სანყისს,
რასაც ჰქვია არაფერი, უსახელობა.

ოჰ, ამ ფიქრებში მიიწურნენ სიცოცხლის დღენი,
ვით ხეობებში ცისკრის ნისლეები.
ფვიქრობ ყოველი ამოსუნთქვა ბოლოა ჩემთვის,
რადგან არ ვუწყი, როდის გავალ ამა სოფლიდან.
წყლულები ცოდვის ჩემი გულის ქვაბში კვარჩხალებს,
სიკვდილი მოვა უკითხავად, და დრო არ მრჩება
სინანულისთვის,
რამეთუ უგნურს მიძინებია წუთისოფლის ამაო ძილით,
და ამივსია პირი ჩემი, სიტყვებით ბილწით,

ნაცვლად კი უნდა მეგალობა სადიდებელი, უფალო, შენი.
ხატი შენი ნავშალე ჩემი გულის უძირო ცაზე.
ეხ, რად მიკვირს ახლა, უიღბლობა ჩემი,
ეულობა ჩემი, სულის შეშლილობა ჩემი,
ოხ, დავემონე წუთისოფლის ამაოებას,
მივეცი ვნებებს სათარეშოდ გულში მინდვრები.
ჰოი, უფალო, სიყვარული მომწყურდა შენი,
მინდა ჩემს სულში გაიზარდოს ნერგი რწმენისა,
ჰოი, კვლავ მინდა შემოვიქცე შენსკენ, ნათელო,
შენი სინათლის სიკაშკაშით რომ დამაბრმავო,
რომ მოგეახლო შიშით, თრთოლვით,
შენს წინ დავემხო,
რომ ჩემი შუბლი
შენს ნატერფალს კრძალვით შეეხოს;
თუმც, არ ვარ ღირსი,
მაგრამ რადგან შენ ხარ მოწყალე,
შენი წყლობის
იმედით და რწმენით ვსასობ,
სერაფიმები გიგალობენ ტკბილხმოვანებით,
მე კი, თვით ლოცვა, ზეციერო, ვით შემოგაკადრო.
მაგრამ ყოველი სულიერი შენ გიმღერს ქვეყნად,
და ჩემს სულსაც სურს, გადიდებდეს, ყოვლის მხილველო,
აჰა, გაიხსნა ბჭენი შენი, ნამით აღვსილი,
და მადლად ციდან დაეღვარა ჩემს სულს, უდაბნოს,
საკვირველებავ, კვლავ აყვავდა გულში ფსალმუნნი,
და ყვავილებად მოეფინა არე-მიდამოს;
ცისკრის ლოცვები გაიშალნენ ვარდის კოკრებად,
მწუხრის ლოცვები დაემსგავსნენ ღელის შროშანებს,
ოჰ, სული ჩემი დაემსგავსა თვალწარმტაც ნალკოტს,
შიგ რომ ჩიტუნებს გაუმართავთ ტკბილი გალობა,
გულის ემბაზი ისევ წმინდა რომ იყოს ჩემი,
მე შენთა ფერხთა მტვერით მინდა, რომ განვიწმინდო,
მოვედ, უფალო, დაივანე კვლავაც ამ გულში,
რადგანაც იგი შენ გეკუთვნის სამარადყამოდ,
სადაც წარვიდე, წინ მიძლოდეს ნათელი შენი,

მისხენ ყოველთა ბოროტთაგან, ყოვლის შემძლეო,
და ჰა, მე მინდა სიხარულით ფერხთით დაგიწყო
ჩემი ხელებით მოტანილი პალმის რტოები.
ლოცვებიც კი არ მცოდნებია ეგზომად საჰყარს,
და გთხოვ, ლოცვებად მიითვალე ჩემი ცრემლები,
ჩემი მამა ხარ, ჩემი დედა, ჩემი დობილი,
არვის ვუყვარვარ, როგორც შენ მე, სიკეთის წყაროვ,
ოდეს გზის პირას მონყალებას ვთხოვდი გამვლელებს,
მამინ წყალობა უღონო ქმნილს არვინ არ მომცა,
გამოიარე, სიბრალულით აგვესო გული,
და სიხარულით ხელი ღატაკს გამოიმინოდე,
გამომინოდე, როგორც ძმამ ძმას,
როგორც მამამ შვილს,
და შეცივნებულს მატყლის ქურქი
ტანზე მომარგე,
თაფლი მომეცი, უბინაოს ჭერი მომმადლე,
თუმც უმადურმა, ეგ სიკეთე კვლავ დაგივიწყე,
რადგან არაფრად არ ჩავთვალე შენი წყალობა,
დილა გათენდა. გავეშურე კვლავ სამონყალოდ,
დამადლებული რომ ამელო ვაჭრის წყალობა,
ორ გროშს მაძლევენ და მდიდარი მეგონა თავი,
მე აბრეშუმად ვთვლიდი, ძონძებს რომ შემმოსავდნენ,
და მიხაროდა, ნასუფრალით რომ მმასპინძლობდნენ;
და ოდეს ერთ დღეს მე არავინ არ მიწყალობა,
კვლავაც შენს ჭერქვეშ ვითხოვე ბინა,
რა სიხარულით კვლავ მიმიღე, უფალთ უფალო,
ვითარ გადმოსცეს ბაგემ ჩემმა, ეგ სულგრძელობა,
ჩვენ ერთად ვრწყავდით მიმწუხრისას ბაღში ყვავილებს,
ოდეს მთებს მიღმა ჩადიოდა მზე მენამული,
რა სიხარულით შევცქეროდით გაფოთლილ ვაზებს,
უხვად მტევნები რომ მოესხათ წელდაზნექილებს,
როს მტრედისფერი შეღებავდა დაბინდულ ზეცას,
ბაღში ხალისით მივდიოდით ჩუმი ღიღინით;
ტყიდან რომ შაშვი ბანს მისცემდა ცაზე ტოროლებს,
ზღვა სიხარულით ივსებოდა ჩვენი გულები,

მაშინ ვსუნთქავდით მიწის სურნელს, სუფთას და ამოს, ოდეს ნიავეთ შრიალებდა ყანა სიმინდის.

შენ მასწავლიდი, როგორ უნდა მეხმარა თოხი, სიმინდის ირგვლივ მიწა როგორ შემომეყარა, ასე ხალისით მუშაკობენ მხოლოდ ბავშვები, ასე ხალისით მიდიოდა დრო უზრუნველი.

როს შუბისტარზე მოკაშკაშე მზე დადგებოდა, იქვე წყაროსთან დავსხდებოდით შუბლდაოფლილნი, შენ მიყვებოდი იგავებს და მასმევედი სიბრძნეს, დაუშრეტელო, სიბრძნის წყაროვ, ჩემო მოძღვარო, რა სიხარულით მიდიოდა ლალი დღეები, რა სიხარულით ვაცილებდით ფერად დაისებს...

ერთხელ, სალამოს შეიყარა ცაზე ღრუბლები, შემოიგრაგნა და განერთხა კიდიდან კიდეც, დიდრონი მთები შეზანზარდნენ, მიწა შეიწყა, ქუხილის ხმები გადისროლა ხევიდან ხევმა, ხანჯლით გააპო თითქოს ელვამ ზეცა შუაზე, და ზეცის თაღმა ურჩხულივით დაიღრიალა. შემდგომ დუმილი გაისუდარა სინყვდიადეში, რალაც ავბედის მოლოდინში დარჩა მიდამო, თუმც, უმაღ ქექამ გაარღვია დუმილის ბადე, და ციდან თქეში წამოვიდა თავგამეტებით, თითქოს კვლავ წარღვნა მოელოდა ცოდვილ სამყაროს, ჩვენ კი ბუნხართან ვისხედით და მასმევედი სიბრძნეს, დაუშრეტელო, სიბრძნის წყაროვ ჩემო მოძღვარო.

ანაზდად კართან ვილაც ხმოზდა, გავალე კარი, და სანთლის შუქზე აისვეტა ლანდი მოხუცის, ტანი ძონძებით დაეფარა, თმა განწნვოდა, დაღარულ შუბლზე ჩირქიანი ჰქონდა ხალები, სპეტაკ წვერზე კი წვეთწვეთობით წვიმა სდიოდა, და მქისე სუნით ლამის იყო, სუნთქვა შემეკრა, ჭერი მთხოვა და მე კი ზიზილით ვუთხარ: შემოდი, პურის ნატეხიც არ მივეცი გაძვალტყავებულს. შენ კი, უფალო, რარიგ სდუმდი, ყოვლის მხილველი, გვიანი იყო, ჩაგვეძინა ყველას ღრმა ძილით.

და, ოდეს დილით გავიღვიძე – ვაი საბრალოს,
არც მოხუცი და არც შენ იყავ სახლში, უფალო,
ახლა სად გპოვო, სასურველო,
ჩემგან შორს მყოფო,
უხილავობის ძალთა მქონევ, ხილვათა მჩენო,
შემოსილი ხარ ღამეულის საბურველებით,
შენი სპეტაკი შესამოსლის ვარსკვლავები არ ელვარებენ,
აღარ ჩამესმის შენი ხმების ზართა წკრიალი,
დახშული არის შენი კარი ნების ბეჭედით,
შენი სიუხვის წყარო აღარ მოედინება,
გული უდაბნოს მწყურვალეებით
ინთქმება ცეცხლში.

სასიხარულოდ შროშანები აღარ ჰყვავიან,
სასიყვარულოდ არ იშლება ვარდის კოკრები,
მხოლოდ ეკლები იხლართება ურვით და გლოვით,
ახლა სად გპოვო, სანუკვარო, ჩემგან შორს მყოფო...

ჩემი ცხოვრების დახლართული გზები, უფალო,
კვლავ მოაქციე შენს სწორ გზაზე დაიმედებით,
მძიმე ცოდვების ტვირთი, შენი მსუბუქი ხელით,
უვარგის ბარგად ცხრამთას იქით გადაისროლე,
და კვლავ ნუგეშის სამოსელი მომარგე ტანზე,
რომ დაცემული, მტვრიან გზაზე კვლავაც წამოვდგე,
უხვი წყალობით კვლავ ამივსე კაბის კალთები,
გრიგალისაგან გათელილმა, წელში მოხრილმა,
წვიმიან ღამით უფსკრულებზე ბილიკები გამოვიარე,
თვალში სინათლის სხივი ჩაქრა, ხელის ცეცებით
შენი სასახლის კარიბჭეებს ველარ მოვაგენ.

ჭერსაც ნუ მომცემ,

არ ვარ ღირსი, შენს დარბაზებში

საგალობლები მოვისმინო, სმენა დავიტკუპო,
რაც მიწყალობე სიხარული, უკან წაიღე,
მხოლოდ სინანულს ნუ წამართმევ, დამრჩეს სახსოვრად,
შენდა სახსოვრად, რომ ნიადაგ ცრემლი დავლვარო,
ჭერსაც ნუ მომცემ, დახშენ შენი სასახლის ბჭენი,
ღირსეულს მადლით, არ ვარ ღირსი, რომ გემსახურო

მხოლოდ შენს ბალთან,
ზღუდის გარეთ დამაგდე საპყრად,
რომ შენი ცეცხლი მწვავდეს, მარად უზეშთაესო,
ჭექა - ქუხილის მბრძანებლო, ელვის მბყრობელო,
კვლავ მომეველინე საშინელი შენი სახებით,
და შენს შერისხვას, დამანგრეველ ცეცხლოვან ისრებს,
შენგან წყალობად მიითვლიან ჩემი წყლულები.
ასე გეძახი, ასე გიხმობ ჟამიდან ჟამად,
მაგრამ ჩემი ხმა იკარგება სამყაროს ხმებში,
შენი სახების ვერმხილველი ცრემლად ვიღვრები,
მაგრამ ცრემლები იკარგება ზღვის საუფლოში,
ასე გეძახი, ასე გიხმობ ჟამიდან ჟამად,
მაგრამ ჩემი ხმა იკარგება სამყაროს ხმებში.
ძილი გამიკრთა, მეკვეთება სასო ნიადაგ,
სახლში ლანდები მიმოდიან, ლამის მსტოვრები,
კარზე კაკუნი შემომესმა და ვთქვი: მოვიდა,
ჰა, ჩემი მხსნელი, მწყალობელი, ჩემი ნუგეში.
გავაღე კარი, მთვარის შუქზე ხეთა ტოტებში
ისმოდა, მხოლოდ მონავარდე სიოს სიცილი,
შენი ფეხის ხმა შემომესმა და, აღტაცებით,
გავაღე კარი, რომ ხალისით მოგგეგებოდი,
მაგრამ დახავსულ კრამიტებზე მონაცვლეობით
ხტოდნენ მაისის მოკისკასე წვიმის წვეთები.
კვლავ შემოიქეც, სინათლეო, მზეო, გაბრწყინდი,
სხივთა სიუხვით გალღვეს გულში ცოდვის ყინული,
ნუგემის ხეო, მომაფინე შენი ჩრდილები;
მირონცხებულო წყაროვ, მადლით ამონყაროვდი;
შავო ღრუბლებო, გადიყარეთ; მზეო გამოჩნდი;
მთებო, ნისლების დაიფერთხეთ ლურჯი კალთები;
ზღვაო, დამშვიდდი; ქარო, ჩადექ; ტბაო, დაგუბდი;
ლამევ, გათენდი; მზეო, ნათლად ამოკაშკაშდი;
მადლის ჭურჭელო, ქარზე სწრაფო, წყალზე მჭვირვალევე,
ყვავილზე ნაზო, ცეცხლზე მწველო, მთებზე ურყევო,
ზღვაზე უძიროვ, უფსკრულზე ღრმავ, სივრცეზე ვრცელო,
სიბრძნის სიბრძნეო, შენი მადლით ამოკაშკაშდი.

შენს მონყალებას ვერ დაიტევს მთელი სამყარო,
შენს სულგრძელობას ვერ აწონის ვერრა სასწორი,
შენს მოთმინებას ვინ გაზომავს, არ აქვს საზღვარი,
თუკი განრისხდი, შენი რისხვაც ჭეშმარიტია,
სიბრძნის სიბრძნეო, შენი სიბრძნით ამივსე გული,
კვლავ შემოიქეც, სინათლეო, მზეო, გაბრწყინდი.
სხივთა სიუხვით გალღვეს გული, ყინვით დამზრალი,
ნუგეშის ხეო, მომაფინე შენი ჩრდილები,
მირონცხებულო წყაროვ, მადლით ამონყაროვდი.
აჰა, გაიხსნა ბჭენი შენი ნამით აღვსილი,
და მადლი ციდან დაეღვარა ჩემს სულს, უდაბნოს,
საკვირველებავ, კვლავ აყვავდა გულში ფსალმუნნი,
და ყვავილებად მოეფინა არე-მიდამოს.
ცისკრის ლოცვები გაიშალნენ ვარდის კოკრებად,
მწუხრის ლოცვები დაემსგავსნენ ღელის შროშანებს,
ოჰ, სული ჩემი დაემსგავსა თვალწარმტაც წალკოტს,
შიგ რომ ჩიტუნებს გაუმართავთ ტკბილი გალობა.
ო, სულგრძელობა ვინ აღწეროს შენი, უფალო,
მე ნათელვილე ცოდვის შვილმა შენი წყალობით,
გული ნეტარებს მზის სხივებით, უხვად აღვსილით,
ახლა კი ვიცი, რა აზრი დევს ჩემს გონებაში,
ახლა კი ვიცი, რა გრძნობა დევს მგზნებარე გულში,
ახლა კი ვიცი, რა ძალაა რომ ამოძრავებს,
თაბახზე თითებს დაუღლელად შრომის წყურვილით.
მე ნათელ ვილე, ცოდვის შვილმა, შენი წყალობით,
ახლა კი მინდა შენი პირით ყველას ვახარო,
თუ რა კარგი ხარ, თუ რა სათნო, და რა სულგრძელი,
ვინც ითხოვს, უხვად მიმცემი ხარ მადლის სიუხვით,
ვინც წყალს მოითხოვს, დაარწყულებ, რომ არ სწყუროდეს,
ვინც პურს მოითხოვს, დაანაყრებ, რომ არ შიოდეს,
ვინც სამოსს ითხოვს, მიეცემა შესამოსელი,
ვინც ჭერს მოითხოვს, მიეცემა ჭერი უკლებლივ;
ვინც გზაში არის, დაბრუნდება შინ კვლავ მშვიდობით,
შენი წყალობით, მეუფეო, შენი წყალობით,
გული ნეტარებს, მზის სხივებით უხვად აღვსილი;

დაუშრეტელო, სიბრძნის წყაროვ, ჩემო მოძღვარო,
მე ნავალ გზებით მთიდან ბარში, და თან ნავილებ
გულით სიყვარულს, შენს სიყვარულს,
ჩემო უფალო.

* * *

საძირკველია უფალი, რომელზედაც
შენ ხარ დაშენებული სასახლედ, ადამიანო,
და თუ მიგატოვა ღმერთმა, ჭეშმარიტად გეტყვი,
დაინგრევი, როგორც ხუხულა.

* * *

მონიანიეთ, რათა შემდეგ
სინანულისთვის კვლავ არ ინანოთ.

* * *

ტაძარში მისვლა არასოდეს არ არის გვიან,
უფლის გული მუდამ ღიაა.

* * *

მოძღვარი უფლის ბილიკია,
ხოლო ტაძარი-სასუფევლის კარიბჭე.

* * *

თუკი რწმენა გაქვს,
საკვირველი სულაც არ არის,
რომ გესხას ფრთები.

მზეს სამუდამოდ ვერ დაფარავს შავი ღრუბელი,
ადრე თუ გვიან იგი გაქრება,
და კვლავ ზეცაზე მზე გაბრწყინდება,
ჩაგრულ სიმართლეს დაუდგება ასეთი წუთი.

ნუ მოინდომებთ ყველაფრის ცოდნას,
რადგან ვერასდროს ვერ დაითვლით
ცაზე ვარსკვლავებს.

ვისაც თვალები ცისკენ გაურბის,
იგი უფსკრულში ჩაიჩეხება.

ჭეშმარიტად უძლებია მოკვდავის თვალი,
რადგან, რასაც იხილავს, აღარ სურს რომ შეეღოს მას,
მაგალითად, მზეს, ამ მთას, ამ ზღვას...

ღმერთმა რომ სიმძიმე მიანიჭოს ცოდვებს
რასაც ადამიანი სიცოცხლის მნძილზე ჩადის
ჭეშმარიტად გეუბნებით, კაცობრიობაც
ვერ აზიდავს მათ.

ძალით სიყვარულს ვერ მოიყვან,
ველზე ყაყაჩო თავისით იზრდება.

სილამაზით ნუ დაიკვები,
ვარდები ჭკნება.

აღიარეთ თქვენი ნაკლი,
ვიდრე სხვა იტყვის.

მოშურნე ნაკლს არასოდეს გეტყვის,
პირიქით, მოგიწონებს.

კლდე არ ეტყვის ხავსს, დამეხსენიო,
არც ჭემმარიტი მეგობარი – გამეცალო.

თუკი მოხუცმა მოგთხოვათ წყალი,
ნუ დაზარდებით, თქვენც მოხუცდებით.

თუკი მოხუცის სიყვარული არ იცი კაცმა,
მაშინ მოხუცი შესძულდები შენს შვილიშვილებს.

მშობლების პატივისცემით
მომავალში შვილები დაგვდებენ პატივს.

სიცოცხლეში დააფასე მშობელი,
თორემ მკვდრებს უფალიც მიხედავს.
... თუმცა ცოცხლებსაც.

საბრალოა მშობელი, რომელსაც
შვილის აღზრდა გაზრდა ჰგონია.

როგორც ველურ ცხენს სჭირდება წვრთნა,
ასევე წვრთნა სჭირდება შვილს, რომ დაგიჯეროს.

გაუჯავრდი შვილს და ნუ უფრთხი, გული ეტკინებაო,
იცოდე, ბოლოს შენ გატკენს გულს.

ყმანვილობის ჟამს თუ არა გაქვს თვალზე ცრემლები,
მაშინ ცრემლები სიბერის ჟამს უხვად გერგება.

ნიგნებს ყდით ნუ შეაფასებთ,
ვის არ უნახავს ვაშლში ჭია?!

ჭეშმარიტი მწერალი სინდისს ჰგავს,
რომელიც მუდამ ამხელს საზოგადოების მანკიერებას.

თუ გსურს, ხელოვნებაში შექმნა
რაიმე ღირებული,
ამისთვის უნდა გაგაჩნდეს ნათელი გონება,
მგრძნობიარე გული და უსპეტაკესი სული.

პოეტს უსასყიდლოდ მისცა ღმერთმა
ლექსის წერის ნიჭი
და მას არ აქვს უფლება რითმებით ივაჭროს.

მავანნი და მავანნი ბევრს წერენ,
და უფასდებათ კიდევაც თავიანთი ნამოღვაწარი:
გაჩნდება თუ არა დახლზე მათი წიგნები,
თვალსა და ხელს შუა ქრება.
უცხო ხილვით ეტანება ხალხი მათ უგემოვნო
აზრებს და ამოუხსნელ სისუფელეებს,
რადგან ჰგონიათ, რაც ამოუხსნელი და
მიუწვდომელია, ის უთუოდ,
ღრმა და ყოვლისმომცველი იქნებაო.

ბიბლიის უკუღმა წამკითხავმა
სახედარი გააღმერთა,
რომლითაც იესო იერუსალიმში შევიდა.

მარტოობა მორწმუნეს აძლიერებს,
ხოლო ურწმუნოს ასნეულებს.

მორწმუნეს ღმრთის შიში აქვს
ურწმუნოს სიკვდილის.

ირემს თუ მგელი არ დასდევს,
ჩლიქები უჩირქდება:
უმოქმედობა დედაა უბედურების.

თუ მოინდომებთ სიკეთის თესვას,
მინად ნოყიერი გული უნდა მოძებნოთ.

გაჭირვებაში ჩავარდნილი კაცის
სანუგეშოდ,
მარტო სიტყვები არ კმარა.

ბოროტ ადამიანს გაეცალეთ,
გველს არასოდეს გაუშინაურდეთ.

ბრძენი მაშინ ხარ კაცი,
როცა მტერს მოყვარედ აქცევ.

კეთილი მეზობლობა -
მშვიდობის სანინდარია.

კეთილი მუნჯი მირჩვენის,
პირმეტყველ ენამყრალსაო,
ბერნი გოგონა ჯობია,
შვილიან მეძავ ქალსაო.

ადამიანები პირობას დებენ,
რათა მომავალში დაარღვიონ.

საიდუმლო რომ განდონ,
დუმილი უნდა გიყვარდეს.

ვინც რწმენას იცვლის ისე, როგორც წინდებს,
მისთვის ადგილი ჯოჯოხეთშიც არა აქვს დემონს.

ვინც რწმენის წილ
სიცოცხლეს არაფრად აგდებს,
ის ღმერთების დარია.

ერი არ შერაცხავს გმირად მას,
ვინც სიცოცხლეს უაზროდ განირავს.
ერის სათაყვანებელი გმირი ის არის,
ვინც სიცოცხლე შეგნებულად აჩუქა მამულს.

ხალხის სიყვარული თუ გსურს დაიმსახურო,
თავად უნდა გიყვარდეს ხალხი.

ნუთისოფელათან გაყრა
უფრო ბედნიერებაა,
ვიდრე შეყრა.

ბრძენი გიჟია,
მაგრამ გიჟი არ არის ბრძენი.

ცხოვრება საათივით არ არის აწყობილი,
იგი ხან წინ უსწრებს დროს და
ხანაც უკან რჩება.

უაზრო გაცემა არ არის სათნოება.

შენს ქალაქში არასოდეს იქადაგო,
რადგან ადრე თუ გვიან დატოვება მოგიწევს მისი.

მოგზაურმა უცხო ქვეყნებში
კენჭები კი არ უნდა შეაგროვოს,
არამედ - სიბრძნე.

უბრალო კაცის სახელი
გაქრება, როგორც კვალი.
მაკედონელის ცხენსა კი
რქმევია ბუცეფალი.

კაცმა დედამინაზე იმდენი უნდა იარო,
ვიდრე ნაკვალევს არ დატოვებ,
ფეხისას კი არა, სულისას.

ამ მცირე ნაშრომს გადავხედე
და უცებ შევკრთი,
ხომ არ შეგცოდნე ისევ, უფალო,
არა, კვლავ შენი წყარო ჩემში მოედინება,

-რადა გაქვს ხედვა მიპყრობილი სივრცეებისკენ,
რად გინდა მისწვდე მიუწვდომელს, ან კი, რომ მისწვდე,
იმ მიწვდომილით, ვით შეივსო ცოდნის სანყაო,
მაგ ძიებებში დაგავინწყდა შენივე თავი,
მაგ ძიებებში დაგავინწყდა შენი მოყვასი,

მაგ ძიებებში დაგადგება თავზე სიკვდილი,
და არ დაგაცდის მიწვდომილის არსის შეცნობას.

მე გიხმობ წრფელი სიყვარულით, ადამიანო,
ვიდრე სიკვდილი გამოგინვდის თავის ცივ ხელებს;
შენა ხარ ჩემი კოსმოსი და მინდა ჩაეხედო
შენი სულის სიღრმეების ფარულ უფსკრულებს.
მინდა, რომ ვნახო შენი გულის სივრცეები უკიდევანო,
მხოლოდ ის ხომ არ არის ცხოვრება,
რომ ერთმანეთი დავასაფლავოთ,
თუმცა, შენს წინ რომ ჩაატარეს ახლა ცხედარი,
როგორ ათრთოლდი, ო, ვიცი, გეტკინა გული,
და ისიც ვიცი რაც გაიფიქრე,
მაგრამ, ძვირფასო, სასო ნუკი წარგეკვეთება,
სიკვდილამდე ხომ სიცოცხლე გვაქვს ჯერ გასავლელი.
მაშ, გინვდი ხელებს სიყვარულით, ჩემო მოყვასო,
მოზიარე ვარ შენი ტანჯვის მსურს განუგეშო განუგეშო,
მარტო არასდროს არ იგრძნო თავი, მე შენს გვერდით ვარ,
თუმცადა ბევრჯერ მიგატოვებს განსაცდელში მარტოდ, სა-
ბრალოვ,
ვინ დაითვალოს, თუ რამდენჯერ უმადურებით გატკინეს გული,
რამდენჯერ გითქვამს ალტაცებით – გავახარებო,
მაგრამ რაა მერე – დაგიხურეს გულის კარები,
მაგრამ რაა მერე – გამოგართვეს ცივი ხელებით.
ვინ უწყის რამდენი თეთრი ღამე ახსოვს შენს თვალებს,
ულონო ქმნილი რომ იწეკი მარტოდ სანოლში,
და ნაქარგ ბალიშს ცხარე ცრემლთ რომ ასველებდი,
მაგრამ, ძვირფასო, რომ იცოდე, მეც ვღვარე ცრემლი,
გულში იმედის ყვავილებს რომ რწყავდი ნიადაგ,
დაურიდებლად გაგითელეს ტლანქი ფეხებით,
არც ეს გაკმარეს, ოცნებებსაც
დაუმსხვრიეს მსუბუქი ფრთები,
და უფრო მეტიც, შემდეგ სიცილით
ირონიულად გითხრეს – ბოდიში.
ჩემს იმედებს და ოცნებებსაც მოუღეს ბოლო,

გულს ნუ გაიტეხ, მე სიყვარულით გიხმობ ახლა, ჩემო მოყვასო.
მცირედი ძღვენი მოგიტანეს, ვერცხლის ლანგრები,
შენ კი მთავარი შეჭამადი უკანასკნელი,
უმაღურება შემოგწამეს, დიდი ყვედრებით,
და ნაცვლად შენგან მოითხოვეს ოქროს თასები.
ჭერი გთხოვეს და შეიფარე, გაუმასპინძლდი,
ზრუნვის დღეებით ილუოდა დღეც და თვეები,
ერთ დღეს კი გითხრეს, ეს ჭერი და ეზო ჩვენია,
და შენ ულონომ, აიკრიფე გუდა-ნაბადი,
მაგრამ, ძვირფასო, ნუ იძიებ შურს,
მინდა იცოდე, მეც ცისქვეშ დავრჩი,
გულს ნუ გაიტეხ, სიკეთის ხეს
უმაღურების ჩრდილი მუდამ თან ახლავს.
მე გიხმობ წრფელი სიყვარულით, ჩემო მოყვასო,
შენს გულის მინდვრებს სიყვარულის ცვარით დავნამავ,
შენს სულის ჭურჭელს სხარულის წვიმით ავაგვებ,
შენს გაყინულ გულს ნუგეშის მზის სხივით გავათბობ,
მე გიხმობ წრფელი სიყვარულით, ადამიანო,
თუმც, მე ვერ მოგცემ სრასასახლეს ოქროს ჭურჭელით,
თუმც, მე ვერ მოგცემ ძონეულით შემკულ სამოსელს,
ჰო, მე ვერ მოგცემ ზღვაზე გემებს იალქნებიანს,
მაგრამ გპირდები, დავალამებ გათენებულ დღეს
შენზე ფიქრებით, რით გაგახარო,
მე გიხმობ წრფელი სიყვარულით, ადამიანო.
ვინა სთქვა შენზე, რომ ნაკლი გაქვს,
არ ხარ მაღალი,
შენ უნაკლო ხარ, დამერწმუნე, ჩემო მოყვასო,
შენი თვალები ყველა თვალებში გამოვარჩიე,
რადგან სხვასავით დაბინდული არა გაქვს მზერა;
შენი თმის ფერი ყველა თმაზე უმჯობესია,
რადგანაც ინით არ იღებავ წარბს და წამწამებს;
შენი კანი კი ყველა კანზე უნაზესია,
რადგან სხვასავით ფერუმარილს არ ხარ ნაჩვევი
ყველა ღიმილში შენი ღიმილი გამოვარჩიე,
რადგან მის მიღმა ცბიერებას არ უდევს ბინა.

შენ უნაკლო ხარ, დამერწმუნე, ჩემო მოყვასო,
მე სიყვარულით გიწვდი ხელებს, ადამიანო,
და მოვუნოდებ მსოფლიო ერებს, შეწყვიტონ ომი,
ცხოვრება მხოლოდ ის ხომ არ არის,
რომ ერთმანეთი დავასაფლავოთ.

მაშ, მოდი, დავტკბეთ ამ ბუნების მშვენიერებით,
რა ლამაზია ყველაფერი, რასაც შევცქერით;
ცა, ვარსკვლავები, მზე და მთვარე, მთები, მინდვრები,
ცისკრით ვარდებზე მოლიცლიცე კრთოლვა ნამების,
და მიმწუხრისას, დაბინდული ტყეთა ჩრდილები,
ზღვაში ჩასული, მოდაისე სისხლისფერი მზე,
კლდეზე დამსხვრეულ ჩანჩქერების ცისარტყელები,
მყინვარწვერები, უფსკრულები, თვალუნვდენელი,
ცაზე მყვირალა არწივები, ტბაზე – გედები,
მინის წიაღში მოფუსფუსე ჭიანჭველები,
ფაფარაშლილი ლომები და მფრთხალი ნუკრები.
ოჰ, გვიხაროდეს, რომ ჩვენ დღეს გვაქვს ხილვის უფლება,
დავტკბეთ, ვუმზიროთ, გავიხაროთ ჩვენ ამ ყოველით,
ვიდრე შეწყდება გულისფეთქვა ზღვარდადებული,
ვიდრე სინათლის ჩაგვიქრება ჩვენ თვალისჩინი,
რადგან ბუნება უკვდავია, ჩვენ კი მოკვდავნი,
მოდით, მაშ, დავტკბეთ მშვენიერის ცქერით ყველანი
რადგან ჩვენთვის ხვალ შეიძლება, სულ არ გათენდეს,
რადგან ხვალ, იქნებ, სამარეში დებდნენ ჩვენს კუბოს,
რადა გვაქვს ხედვა მიპყრობილი სივრცეებისკენ,
რად გვინდა მივწვდეთ მიუწვდომელს,
ან, კი რომც მივწვდეთ,
იმ მიწვდომილით, ვინ შეივსოს ცოდნის სანყაო,
ამ ძიებებში გვავიწყდება ჩვენივე თავი,
ამ ძიებებში გვავიწყდება ჩვენი მოყვასი,
ამ ძიებებში დაგვადგება თავზე სიკვდილი,
და არ დაგვაცდის მიწვდომილის არსის შეცნობას.
ოჰ, ვინ შეივსოს ცოდნის სანყაო?!

მე გიხმობ ახლა სიყვარულით, ადამიანო,
მხოლოდ ამ ზრუნვით დავაღამებ გათენებულ დღეს,
რით გაგახარო, მხოლოდ ამ ფიქრით, რით გაგახარო,
მე გინვდი ხელებს სიხარულით, ჩემო მოყვასო,
ჩვენ გავიხარებთ, სიყვარულის ბანგი დავგვათრობს,
და, როცა ძლიერ გვეყვარება ჩვენ ერთმანეთი,
აღარ ვიფიქრებთ, თუ რად არის კურო კირჩხიბთან,
ან რატომ აქვს მთვარეს ზურგზე მკრთალი ლაქები,
და, როცა ძლიერ გვეყვარება ჩვენ ერთმანეთი,
თვით სიყვარული აღარ მოგვცემს ფიქრის დროს მასზე,
თუ რატომ არ აქვს სპილოს ფრთები ან თავს ხორთუმი,
და როცა ძლიერ გვეყვარება ჩვენ ერთმანეთი,
აღარ ვიფიქრებთ არაფერზე გარდა ერთისა –
რით ვანუგეშოთ ერთმანეთი, რით გაგახაროთ.

მე გიხმობ წრფელი სიყვარულით, ჩემო მოყვასო,
და მოვუნოდოთ მსოფლიო ერებს, შეწყვიტონ ომი,
და თუკი ვერ ძლებს ადამიანი ბრძოლის გარეშე,
უმჯობესია, შეებრძოლოს მომხვდურ სტიქიას,
მე გინვდი ხელებს სიყვარულით, ჩემო მოყვასო!